הלכה · משנה תורה · מפרשים · משנה למלך · ספר קורבנות

# משנה למלך על משנה תורה, הלכות חגיגה

רבי יהודה רוזאניס

**ספריית אור ברסלב** · or-breslev.co.il

# משנה למלך על משנה תורה, הלכות חגיגה

רבי יהודה רוזאניס

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/משנה-למלך-על-משנה-תורה-הלכות-חגיגה/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611161024 של הספרייה.

# תוכן העניינים

**פרק א** ..... 4
הלכה א ..... 4
הלכה ח ..... 4
הלכה י ..... 4
**פרק ב** ..... 4
הלכה א ..... 4
הלכה ג ..... 5
**פרק ג** ..... 5
הלכה ז ..... 5

# פרק א

## הלכה א

**ונשים חייבות במצוה זו**. עיין במ"ש הר"ב לח"מ ספי"ד מהל' מעשה הקרבנות. ועיין בפ' קמא דחגיגה (דף ו') ובתוס' שם ד"ה דמיחייבא ובפ"ק דר"ה (דף ו') ד"ה אשה ועיין במ"ש הרז"ה שם ודוק. מ"ש מרן ומשמע ליה דעופות בכלל זבחים הם עיין בפ' פרת חטאת (דף קי"ט) דאמרינן א"ר ששת לדברי האומר יש מנחה בבמה יש עופות בבמה ולדברי האומר אין מנחה בבמה אין עופות בבמה זבחים ולא מנחות זבחים ולא עופות הרי דמלת זבחים שוללת מנחות ועופות:

## הלכה ח

**עולת ראיה ושלמי חגיגה כו'**. כתב מרן משנה פ' אלו דברים כו'. ומשנה זו איירי בחגיגת י"ד שהיא רשות וכבר הביא רבינו משנה זו בפ"י מהל' קרבן פסח הל' י"ב ואין ללמוד מזה לחגיגת ט"ו. אך הדין פשוט מההיא דכיצד צולין שכתב מרן. ויותר מזה הוא מבואר במתני' דפ"ב דחגיגה (דף י"ז) דאמרינן שאם חל להיות בשבת שיום טבוח אחר השבת ומתבאר שם דאף עולת ראיה אינה דוחה שבת ועיין בתוי"ט שם ודוק: ומ"ש ואע"פ שאין מקריבין ביו"ט נדרים ונדבות. דע דנסכים שלא הביאו הצבור עם הקרבן דקי"ל דמביא אותם אף לאחר כמה ימים וכמ"ש רבינו בפ"ב מהל' מעשה הקרבנות הל' י"ב קרבים ביו"ט. כ"כ רש"י פ"ד דתמורה (דף י"ד):

## הלכה י

**ואין קרבין ביו"ט**. ואם עבר ושחט כיצד יעשה בזריקת הדם עיין בפ"ב דביצה (דף כ') וכבר הביא מרן סוגיא זו בפ"ב מהל' שגגות הלכה י"ד ודוק:

# פרק ב

## הלכה א

**וכן הזקן והחולה והרך והענוג כו'**. טעמא דהני נראה מדברי רבינו ז"ל דהיינו דומיא דזקן וחולה דמרוב ענוגם אינם מהלכים על רגליהם בלא משענת. אך רש"י בפ"ק דחגיגה (דף ד') פירש מפנקי דאין הולכים בלא מנעל ואין אדם נכנס להר הבית במנעלו ועיין בסוגית הגמרא דמייתי ראיה מדכתיב כי תבואו לראות פני וכו' ומשמע קצת כדברי רש"י ויש ליישב לדעת רבינו ודוק. ודע דבפ"ק דפסחים (דף ח') אמרינן א"ר אמי כל אדם שיש לו קרקע עולה לרגל וכל שאין לו קרקע אינו עולה, ולא ידעתי למה השמיט רבינו דין

זה. ואי משום דבפ"ק דחגיגה תנן הכל חייבין בראיה חוץ מחש"ו ולא תני להא דמי שאין לו קרקע הא ל"ק וכמ"ש התוס' שם בד"ה חוץ ומוכח מדבריהם דהא דמי שאין לו קרקע הויא הלכתא פסיקתא וכן מוכח ממ"ש בפ"ק דפסחים (דף ג') ד"ה מאליה ודברי רבינו צריכים לי תלמוד. ומ"ש רבינו דטומטום פטור מפני שהוא ספק אשה קשה דטומטום אף שהוא איש פטור מפני שהוא ערל, ועיין במ"ש התוס' בפ' הערל (דף פ"ב ד"ה התם) ודוק:

### הלכה ג

**אביו חייב להעלותו כו'**. התוס' כתבו בריש חגיגה ד"ה איזהו דאביו מביא עליו קרבן ראיה והוא נדבה ואינה קריבה ביו"ט אלא ביום שני. אך מדברי רבינו ז"ל נראה שהחינוך אינו אלא לראיית פנים בעזרה וכן הוא דעת רש"י וכמ"ש התוספות שם. ומ"ש רבינו ואם היה הקטן חגר כו' לדידן דקי"ל כב"ה דקטן שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות פטור א"צ טעם לפיטורא דקטן חגר ובגמרא לא נסתפקו אלא אליבא דב"ש. ולפ"ז לא ידעתי למאי הלכתא נקט רבינו ואם היה הקטן חגר וצ"ע:

## פרק ג

### הלכה ז

**יום הקהל שחל להיות בשבת כו'**. עיין בצדה לדרך פ' וילך: סליקו להו הלכות חגיגה בס"ד